

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

*О.О. Другов, канд. екон. наук, доц.,
Львівський банківський інститут НБУ*

Актуальним у світлі процесів регіоналізації та євроінтеграції України є питання регіонального розвитку банківської системи України. Дослідивши його організаційний аспект, можна стверджувати про значну територіальну централізацію банківської системи. Більше половини банків – юридичних осіб, та більша частка активів банківської системи розміщено в м. Києві. Більшість українських банків позиціонують себе як всеукраїнські та здійснюють або бажають здійснювати свою діяльність на території декількох (більшості) регіонів держави. Регіональних банків мало і вони реально не впливають на розвиток системи в цілому та економіки регіонів, у яких вони розміщені. В Україні не існує ланки спеціалізованих банків, які б займались реалізацією однотипних видів послуг, відсутня ланка кооперативних банків.

Отже, постає необхідність перегляду стратегічних завдань та цілей розвитку банківської системи України, її організаційної структури та функціональної спрямованості на шляху приєднання до загальносвітових і всеукраїнських регіоналізаційних процесів. Серед таких завдань особливе місце має посідати регіональний розвиток банківської системи, його цілі та напрями, розроблення яких і є метою нашої роботи.

Національному банку потрібно змінити підходи до регулювання регіонального розвитку банківської системи, яке зараз майже не здійснюється. У цьому напрямі потрібно стимулювати розвиток регіональних банківських систем, які у подальшому стануть фінансовою основою розвитку економіки регіонів та зможуть, навіть за наявності конкуренції з боку зарубіжних банків, зберегти клієнтів шляхом індивідуального підходу до них, особистих зв'язків та завдяки значному досвіду співпраці.

Тут, перш за все, потрібно вдосконалювати інфраструктуру банківської системи регіону. Зараз до неї належать лише центральні офіси загальноукраїнських універсальних банків (не у всіх областях) та їх обласні дирекції, філії, безбалансові відділення. Потрібно ж створити умови для розвитку у регіонах мережі регіональних універсальних та регіональних спеціалізованих банків, кооперативних банків.

Наступним кроком має стати започаткування регіональних фінансово-інноваційних груп. Участь у таких утвореннях дозволить банкам отримати постійних та надійних клієнтів, оскільки програми співпраці мають бути запланованими на кілька років, зважаючи на цикл створення та впровадження інновації, а надійності можна досягнути за рахунок доступу та постійного контролю банку за реалізацією проекту.

Важливим як з точки зору участі у фінансово-інноваційних схемах, так і просто як фактор активізації інноваційних процесів у регіоні, є створення регіонального інноваційно-інвестиційного банку. Особливістю такого банку має бути участь у його заснуванні органів місцевого самоврядування (особливо, зважаючи на майбутню адміністративну реформу). Діяльність такої установи

буде ще ефективнішою, якщо він зможе залучати кошти іноземних інвесторів на розвиток даного регіону. Шляхом до цього має стати практика надання гарантій на залучені ним іноземні кошти місцевими органами влади.

Для впровадження в життя фінансово-інноваційних груп потрібно прийняти відповідний Закон України “Про фінансово-інноваційні групи”, оскільки зараз не існує чинної законодавчої бази для таких утворень.

Другов О.О. Проблеми та перспективи регіонального розвитку банківської системи України [Текст] / О.О. Другов // Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України : збірник тез доповідей VIII Всеукраїнської науково-практичної конференції (10-11 листопада 2005 р.) / ДВНЗ "УАБС НБУ". – Суми : УАБС НБУ, 2005. - С. 35-36.